

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

(6) ב"ק מה: טו: לעיל פ:
א. שבעות מט: טו: (ועיל
לד: וס"ג.) (8) ציל ברייתות
רש"י ד' ג' רש"י
מדברשין ברשא, טו: שורה
פ"ל, טו: (7) ודף טו, טו: ועי'
מוס' ב"ק טו: ד"ה פטרויה
ומוס' לעיל טו: ד"ה שוכר.

תורה אור השלם

1 אם בעלי עמו לא
ישלם אם שכיר הוא בא
בשכרו: שמות כב יד
2 וכי ישאל איש מעם
רעהו ונשבר או מת
בעליו אין עמו שלם
ישלם: שמות כב יג

הגהות הב"ח

(6) גפ' וליה כדל פטור
ובחייב ל"ל וזינת והא
מסקי: (3) רש"י ד"ה כ"ו
יאשיה ומפרש: (8) הו"ו
ד"ה הא וכו' סיפא אפי'
ע"ג הא מרשא:

דכסינא כהדיא. שאל דכתיב ציה פטור צבעלים כהדיא: קטני.
מתניין צבעלים פטור: [דאסיא מדרשא]. שאר שומרים דאית צהו
פטור מדרשא לא קתני: הכא צבייתא גרסינן שכרה ושכר בעליה
עמה: במקום אחר. שלא במקום הפרה ובלבד ששהא מלאכתו
של שואל או של שוכר: כש"ס דמי.
ותנא שוכר צבעלים פטור וה"ה
לשומר שכר אלז שומר חנם על
קתני: ותנא שומר חנם. שוף על
פי שאין חיובו אלז פשיעה פטור
צבעלים: והוא הדין לשומר שכר.
צין בפשיעה וצין בשאר חיובים:
איבעים אימא. אי ניחא לך לזוקמא
סתם צבייתא כר' יהודה טפי מר'
מאיר זוקמא אשומר חנם וכו'
יהודה כמו דמחליף רבה בר אבהו:
לעולם הוא חייב. ורפ"י בעליו עמו:
עד שיהא כהמה ובעלים כמלאכה
אחת. כגון אם פרה היא יחא
הבעל חורש בפרמו ללוקך שואל
בשדה או אם שומר הוא יחא בעליו
מחמר אחריו: דקמרי ליה וזויל
קמה. מוסרי והולך בקרקע לפני
צמרא תמיד לרפוחה שהיא קשה:
והא מרסיפא על גבה. ממש דתנא
לה משום רבותא לאשמועינן דאפי'
הכי חייב: רישא. מקום אחר נמי
דנקט לה משום רבותא ורפ"י פטור
כמלאכה אחרת: שאלה ואח"כ
שאל בעליה. הואיל ולא היו בשעת
שאלה אע"פ שהיה בשעת שזורה
ומתה אפי"ה חייב דבעינן בעלים
נשאלים בשעת שאלה דכהמה דליף
לה לקמיה: כזאתה מלאכה. וכדלמר
רישא דקאזיל ומרפי קמה וסיפא
שמנהיגה במלמד הבקר דהוה ממש
על גבה: אידי ואידי כזאתה מלאכה.
ממש הוא מה לי מרפי קמה ומה
לי מנהיגה: ועוד תניא. מיונתא
לרב המנונא כסיפא דמילתא דלמר
בעינן שיהא עמו משעת שאלה עד
שעת שזורה: לומר לך היה עמו
וכו'. והכי אשמועינן קרא בעליו
אין עמו בשעת שאלה אף על פי
שהיה עמו בשעת שזורה חייב. ולקמן
מתוך מהיכא משמע ליה הכי: תניא
אידי. היא היא אלז מר דריש
כהאי משמעוהא ומר דריש כהאי
משמעוהא ולא גבי הדדי תניא: סיוכא
דרב המנונא. בתרוייהו מילתיה
במאי דלמר אותה מלאכה בעינן
אותביני' מברייתא קמיתא דקתני
אע"פ שהבעלים עושין במקום אחר.
ובמאי דלמר עד ששהא עמו בשעת
שזורה הויה מיונתא מהך צבייתא:
אביי סבר לה וכו'. השתא מהדר
לפרושי מהיכא ילפי הני תנאי

דכתיבא בהדיא קתני דאתיא מדרשא לא
קתני ת"ש שאלה ושאל בעליה עמה שכרה
ושכר בעליה עמה שאלה ושכר בעליה
עמה שכרה ושאל בעליה עמה אף על פי
שהבעלים עושין מלאכה במקום אחר ומתה
פטור סבריה הא מני ר' יהודה היא דאמר
שוכר כשומר שכר דמי והא היא תנא קתני
מילתא דאתיא מדרשא ואילו שומר חנם
לא קתני הא מני ר"מ היא דאמר שוכר
כשומר חנם דמי ותנא חנם והוא הדין
לשומר שכר איבעיה אימא כדמחליף רבה
בר אבהו ותני ^ושוכר כיצד משלם ר' מאיר
אומר כשומר שכר ר' יהודה אומר כשומר
חנם אומר רב המנונא לעולם הוא חייב
עד שתהא פרה וחורש בה חמור ומחמר
אחריה ועד שיהו בעלים משעת שאלה
עד שעת שזורה ומתה אלמא קסבר בעליו
עמו אכולה מילתא משמע מתיב רבא שאלה
ושאל בעליה עמה שכרה ושכר בעליה
עמה שכרה ושאל בעליה עמה שאלה ושכר
בעליה עמה אע"פ שהבעלים עושין מלאכה
במקום אחר ומתה פטור מאי לאו
מאי מקום אחר דקא מרפי ואזיל קמה והא מרסיפא על גבה הוה רישא במלאכה
אחרת דקתני סיפא שאלה ואח"כ שאל בעליה שכרה ואח"כ שכר בעליה עמה
אע"פ שהבעלים חורשין ע"ג ומתה חייב אמרי רישא וסיפא באותה מלאכה
ורישא רבותא קמ"ל וסיפא רבותא קמ"ל דאע"ג דלאו על
גבה אלא באותה מלאכה כיון דהוה בעלים בשעת שאלה פטור וסיפא רבותא
קמ"ל דאע"ג דעל גבה כיון דלא היו בעלים בשעת שאלה חייב האי מאי
אי אמרת בשלמא רישא במלאכה אחרת וסיפא באותה מלאכה היינו
רבותא אלא אי אמרת רישא וסיפא באותה מלאכה מאי רבותא אידי
ואידי באותה מלאכה הוה ועוד תניא ממשמע שנאמר 'אם בעליו עמו לא
ישלם איני יודע שאם בעליו אין עמו שלם ישלם אלא מה ת"ל 'בעליו
אין עמו לומר לך יהיה עמו בשעת שאלה אין צריך להיות עמו בשעת
שזורה ומתה היה עמו בשעת שזורה ומתה צריך להיות עמו בשעת
שאלה ותניא אידך ממשמע שנאמר בעליו אין עמו שלם ישלם איני יודע שאם
בעליו עמו לא ישלם אלא מה ת"ל אם בעליו עמו לומר לך כיון שיצאה מרשות
משאל שעה אחת בבעלים ומתה פטור תיובתא דרב המנונא תיובתא
אביי סבר לה ^וכר' יאשיה ומתריץ לקראי כר' יאשיה רבא סבר לה כר'
יונתן ומתריץ לקראי כר' יונתן אביי סבר לה כר' יאשיה ומתריץ לקראי
כר' יאשיה בעליו אין עמו שלם ישלם טעמא דליתיה בתרוייהו הא
איתיה בחדא וליתיה בחדא פטור ^ו והא כתיב אם בעליו עמו לא ישלם
טעמא דאיתיה בתרוייהו הא אי איתיה בחדא וליתיה בחדא מחייב
לומר לך היה עמו בשעת שאלה אינו צריך להיות עמו בשעת
שזורה ומתה היה עמו בשעת שזורה ומתה צריך להיות עמו בשעת שאלה

דבשעת שאלה בעינן ובשעת שזורה ומתה לא בעינן: אביי סבר לה כר' יאשיה. דלמר בעינן חלוק ואע"ג דלא כתיב יחדו כמאן
דכתיב דמי ולא משמע ליה לפרושי אחד אחד בפני עמנו בכל מקום שהזכיר צ' דברים ופסק עלייהו דין או איסור: מסרץ לקראי.
לעיל: כרבי יאשיה. (8) דמפרש דבשעת שאלה בעינן בשעת שזורה ומתה לא בעינן: ורבא מסרץ להו כהר דעסיה דרבי יונתן. דמשמע
נמי אחד אחד לעמנו ומיניה אפי"ה מנינו למינף ספיר דחדא מינייהו הוא דבעינן: דסניא וסניא אידך לא גרסינן דכלל חדא מילתא
ללעיל שייח' תרוייהו קראי ^וצדקשא אלז ה"ג ומתריץ לה לקראי כרבי יאשיה בעליו אין עמו טעמא דליתיה כפרוייהו הא איתיה
כחדא וליתיה כחדא פטור וכתיב אם בעליו עמו לא ישלם טעמא דליתיה בתרוייהו ולא היה
עמו לא בשעת שאלה ולא בשעת שזורה ומתה דע"כ לר' יאשיה תרוייהו קאי דרישא דקרא איירי בשאלה ושזורה ומתה ועלה
קאי ובעליו אין עמו ולר' יאשיה ה"ק בעליו אין עמו לא בזה וזה כי הוה דמשמע ליה אשר יקלל את אביו ואמו עד שיקלל
שניהם ה"ג משמע ליה בעליו אין עמו דהאי אין תרוייהו קאי אינו בזה ואינו בזה הוא שלם ישלם הא ישנו בחדא מהן לא ישלם: והא
כתיב אם בעליו עמו. דמשמע נמי תרוייהו ישנו בזה וישנו בזה הוא ללא משלם הא איתיה כחדא מינייהו משלם הא כיצד ע"כ יש
בהן אחת שפוטרתו יש בהן אחת שאינו פוטרתו ומאי היא שאלה פוטרתו ^וספירות אינה פוטרתו. ולקמן ^ופריך איפוך אגא:
רבא

איבעיה אימא כדמחליף רבה בר אבהו. מימה דלמאי דק
לאוקמי כר' יהודה לית הלכתא כותיה דק"ל דשוכר
כשומר שכר כדמשמע צריש המפקיד
גבי מרימר דלגר כודניתא לצי חזאי וצמנה דוכמי: הא מרסיפא
עף גבה רישא במלאכה אחרת.
דאי צמרפי ואזיל היינו ממש על
גבה ומימה דמאי צריך לדקדק מנח
סיפא בלא סיפא תיקשי ליה רישא
דאי צמרפי ואזיל היינו ע"ג ממש
ומאי אפילו וכו' דמרישא גופא לא
מני למיפוך דאיכא למימר דהיא
גופא אחא לאשמועינן דמרפי ואזיל
הו כע"ג אלז מסיפא פריך ספיר
דלמאי נקט אפילו ע"ג אף על
גב דלא מרפי ואזיל הא מרישא
שמעינן לה דל"כ כי נמי תוקי רישא
כמלאכה אחרת תיקשי אמאי איבעיה
(8) סיפא אפילו הא מרישא שמעינן
דמלאכה אחרת הוא כע"ג ו"ל דאי
רישא כמלאכה אחרת ניחא ליה דנקט
כסיפא אפילו בעליה ע"ג לרבותא
אע"ג דמרישא שמעינן כיון דע"ג
הו רחוק כמלאכה אחרת אלז אי
רישא בלומה מלאכה וכגון דמרפי
ואזיל כיון דאשמועינן רישא דהיינו
כע"ג תו לא הוה צריך למינקט
כסיפא אפי' בעלים חורשים על גבה:
ממונא

שוכר כשומר שכר דמי.
הואיל ולהתחמו הוא אלז
אע"פ שנתן שכר פעולתו
שומר שכר הוא, דאי
לא היה שכר היו שואל
ותייב כזונתו, השתא דהיינו
ליה אגרא לא היו שואל
הוה שומר שכר (ועיל
9. שוכר כשומר חנם
דמי. דקא יתיב אגר
מלאכתו ואינו טעל שכר
על שמיכתו (שם). שוכר
כיצד משלם. דשומר חנם
ושומר שכר כתיב, שוכר לא
כתיב, ומתו דין חיובו לפעון
גביה ואידיה, פטור או
חייב (שם).

ממונא
במקום אחר ומתה פטור מאי לאו
מאי מקום אחר דקא מרפי ואזיל קמה והא מרסיפא על גבה הוה רישא במלאכה
אחרת דקתני סיפא שאלה ואח"כ שאל בעליה שכרה ואח"כ שכר בעליה עמה
אע"פ שהבעלים חורשין ע"ג ומתה חייב אמרי רישא וסיפא באותה מלאכה
ורישא רבותא קמ"ל וסיפא רבותא קמ"ל דאע"ג דלאו על
גבה אלא באותה מלאכה כיון דהוה בעלים בשעת שאלה פטור וסיפא רבותא
קמ"ל דאע"ג דעל גבה כיון דלא היו בעלים בשעת שאלה חייב האי מאי
אי אמרת בשלמא רישא במלאכה אחרת וסיפא באותה מלאכה היינו
רבותא אלא אי אמרת רישא וסיפא באותה מלאכה מאי רבותא אידי
ואידי באותה מלאכה הוה ועוד תניא ממשמע שנאמר 'אם בעליו עמו לא
ישלם איני יודע שאם בעליו אין עמו שלם ישלם אלא מה ת"ל 'בעליו
אין עמו לומר לך יהיה עמו בשעת שאלה אין צריך להיות עמו בשעת
שזורה ומתה היה עמו בשעת שזורה ומתה צריך להיות עמו בשעת
שאלה ותניא אידך ממשמע שנאמר בעליו אין עמו שלם ישלם איני יודע שאם
בעליו עמו לא ישלם אלא מה ת"ל אם בעליו עמו לומר לך כיון שיצאה מרשות
משאל שעה אחת בבעלים ומתה פטור תיובתא דרב המנונא תיובתא
אביי סבר לה ^וכר' יאשיה ומתריץ לקראי כר' יאשיה רבא סבר לה כר'
יונתן ומתריץ לקראי כר' יונתן אביי סבר לה כר' יאשיה ומתריץ לקראי
כר' יאשיה בעליו אין עמו שלם ישלם טעמא דליתיה בתרוייהו הא
איתיה בחדא וליתיה בחדא פטור ^ו והא כתיב אם בעליו עמו לא ישלם
טעמא דאיתיה בתרוייהו הא אי איתיה בחדא וליתיה בחדא מחייב
לומר לך היה עמו בשעת שאלה אינו צריך להיות עמו בשעת
שזורה ומתה היה עמו בשעת שזורה ומתה צריך להיות עמו בשעת שאלה

(א) שנת קלה: ותינו, (ב) נככות לר: ותינו, (ג) נשין מו: יצ קלה: (ד) נדרס עב: יור יצ: (ה) ולקמן טג, ו (ו) נמדכר יח, (ז) יר רש"י דליכא למימר דפליגי.

רכא סבר לה כר' יונתן. דלמר אחד אחד משמע ומתוך דרשא דקרצי כרבי יונתן למידרש כי הני ממני' דלעיל: דסינא וסינא אידך לא גרסינן אלא קרצי קא נקיט. והא דמפיך כהא דרנא וקא נקיט קרצי אפיכא לאו דוקא. ונראה צעני שטעו בגידיסא להגיב בצפריס דסברי דהא ממני' קמייחא כרבי יאשיה ויהיא מתוך אב"י ובתרייתא כר' יונתן והיהא מתוך תיך רנא ולא היא דכל כהא דנקטיה לכו לקרצי בין כסדר בין הפוך בין לר' יאשיה בין לר' יונתן חדא דרשא היא למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה ותרוייהו ממני' מתוך אב"י כר' יאשיה ורנא כר' יונתן: אפוך אנא. ולמר שבשעת שפירא פוטרמו ולא בשעת שאליה: שכן חייב באונסיה. על אותה עשה מתחייב הוא: שכן חייב במוטוסיה. ע"י: רב אשי אמר. מקרא גופיה משמע דאשעת שאליה קפיד דמעט רעהו משמע לא רעהו עלמו נשאל לו ועלה מסיק קרא שלס ישלם אלמא אשעת שאליה קפידא קאי: אי לאו הנך. דהדור ופירש מילתא טפי לא היה מנינו למילף מעט רעהו ולא רעהו עלמו דליכא למימר אורחיה דקרא למישמעיה הכי ול"ש בצעלים דל"ש בלא צעלים חייב והשתא רובי' קיפא דצבצבילס פטור ואחד מנייהו קאי פטור ולא על חביריה ילפינן מנייה גילוי מילתא דאשעת שאליה קפיד: שאליה לרבנא. הוא עלמנו: מהו. מחייב באונסיה או לא: ליראוס. שיהא נראה עשיר חזון ולא יתמוצו צעלי צמס ידיהן ממנו להקיפו צלמנה ונכאשראי: הנאה מיניה: שנהנה בצמנה עלמנה: שאל ב' פרוס וכו'. את"ל פחות מפרוטה לאו כלום הכא מאי: מן השופיין. פרה שהיא של שניהן: שופיין ששאלו. לחרוש זה קרקע של שותפות: ונשאל. הצעלים: לאחד מהן. למלאכתו שאינה של שותפות: כולו שואל בעינין. שיהא הבעל נשאל לכל שואל פרשו: שאל מן האשה. פרה של נכסי מלוג: ונשאל לו צעליה למלאכתו: אשה ששאלה. לחרוש קרקע מלוג ונשאלו הצעלים לבעל למלאכת עמנו: קנין פירוט. שהבעל אוכל פירות מלוג כקנין הגוף דמי והיה ליה צעלים שואל ונשאל כלינו קרקע ופרה שלו: השאל לי. בצעלי: המוכר שדהו לפירוט. שישלם לוקח פירוטיה ב' ג' שנים ואחר זמן מחזור לבעלים מציא בכורים וקורא ארמי אונד אזי וכל הפרשה (דברים כו) וקורא אני בו הנה הצאתי [את] ראשית פרי האדמה אשר נתתה לי דקנין פירות כקנין הגוף: לאפוטרופוס. היה הולך למדינת היס ומינה אפוטרופא על נכסיו לזון אשתו ונניו: עבד דלאו בר מלוה לא. ושלילות נפקא לן (לעיל דף ע"א:) מאתס גם אתס' לרבות שנוחסא דבעינן דומיא דמשלח שיהיו דיניו נוהגים בו וזה אין דין שואל (א) נוהג בו וגם משאלי שאין לו כלום בלא רבו: שואל

הגהות הב"ח

מוסף רש"י

המוכר שדהו לחבירו לפירות. ישלם הלוך פירות עד עשר שנים וסחורו הקרקע לבעלים, וזמן שאין הינו נהג קצמה, רבתי שגלו שנט לאוין ושבג גז. שגלו מחילה מעבר הדין ע"י סמריט עבד מכות יושלים, דמי קומן שיוכל נהג חסם מכה לשיפות הוא שפיר טופס לחזור יובל (ישן) וכו'. מביא וקורא. מקרא בכורים. דקרינא זיה האדמה אשר נתתה לי ה' ורשבים רב הלוך. מביא ואינו קורא. שאלי יוכל לקרות האדמה אשר נתתה לי, ומינסו בהשאל מיני, דכתיב אשר תביא מחלף, שהרי שיעבד לו ייקח הקרקע לפירושו (שם). כקנין הגוף דמי. ויכול למר מלאכות פרי האדמה אשר נתתה לי (ישן) וכו'. ואישיה יפרנו. ולא שלח (דברים עב).

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

צו.

ממונא דמיתהני מיניה. פירוט שמשמע צו: ממונא בעינן והאיכא. סי' דממונא צעין שישאלו לו והאיכא ואית ליה נמי הנאה מיניה: ונשאל לו אחד מהן. תימה מאי קמייעיש ליה דמיון דאם נשאלו לו כל הצעלים פטור מהכל השתא יפטר מחליו כדלמרי' במרוצה (בי"ק דף ע"א:) חמשה צק רפ"י חמשה חלפי צקר וי"ל דהס סברא סברא הוא שישלם לפי מה שגנב אבל שאליה צבצבילס אין סברא לפטור והוי כקדוש ואין לך בו אלא חדושו: שאל מן האשה. תימה דמה כמ יס לשאל להשאיל צבכסי מלוג שהפירות לבעל ולבעל יס לו כח להשאיל בלא רשות והיא אינה יכולה להשאיל כלל (ו) ואמתי נקט שאל מהאשה ויש לומר דאין הבעל יכול להשאיל או למכור פירות נכסי מלוג בלא רשות כדלמר רבא בהאשה שנפלו (כתובות דף ע"א:) משום רוחא דצינתא אי נמי הי"ק שאל מן האיש נכסי מלוג שהן של אשה מהו:

בעל פלוגתיה דר' יוחנן וריש לקיש. לא צעני דליפליגו גבי פלוגתא דתנאי היא דליפליגו גבי המוכר עבדו ע"מ שימשנו עד לי יום אזי ראשון הוי דקנין יום או יומים או שני (דליכא מ"ד (בי"ק דף ס).

רבא סבר לה כרבי יונתן ומתוך לקראי כרבי יונתן (א) דתני' ואם בעליו עמו לא ישלם משמע דאיתיה בתרווייהו ומשמע נמי דבי איתיה בחדא וליתיה בחדא פטור וכתוב בעליו אין עמו שלם ישלם משמע דליתיה בתרווייהו ומשמע נמי דבי איתיה בחדא וליתיה בחדא חייב לומר לך היה עמו בשעת שאליה אין צריך להיות עמו בשעת שבורה ומתה היה עמו בשעת שבורה ומתה צריך להיות עמו בשעת שאליה אפוך אנא מסתברא שאלה עדיפא משום דקא מייחתי לה לרשותיה אדרבה שבורה ומתה עדיפא שכן חייב באונסי' אי לא שאלה שבורה ומתה מאי עביד ואי לאו שבורה ומתה שאלה מאי עביד אפילו הכי שאלה עדיפא אשכן חייב במזונותיה רב אשי אמר אמר קרא וכו' ישאל איש מעם רעהו ולא רעהו עמו שלם ישלם הא רעהו עמו פטור אי הכי בעליו אין עמו ואם בעליו עמו למה לי אי לאו הנך הויה אמינא האי אורחיה דקרא הוא יבעי רמיה בר חמא שאלה לרבעה מהו בדשיילי אינשי בעינן ולהכי לא שייילי אינשי או דלמא מעמא מאי משום הנאה והאי נמי הא אית ליה הנאה מיניה שאלה ליראות בה מהו ממונא בעינן והאיכא או דלמא ממונא דאית ליה פחות מפרוטה מהו ממונא בעינן ואיכא או דלמא כל פחות מפרוטה לא כלום היא השאל שתי פרות לעשות בהן פרוטה מהו מי אמרינן זיל בתר שואל ומשאיל ואיכא או דלמא זיל בתר פרות וכל חדא והדא ליכא ממונא ישאל משותפין ונשאל לו אחד מהן מהו כולו בעליו בעינן והא ליכא או דלמא

מההוא פלגא דידיה מיהא מיפטר ושותפין ששאלו ונשאל לאחד מהן מהו כולו שואל בעינן וליכא או דלמא בההיא פלגא דשיילי מיהא מיפטר ישאל מהאשה ונשאל בעלה (א) אשה ששאלה ונשאל לבעל מהו קנין פירות כקנין גוף דמי או לא אמר ליה רבינא לרב אשי האומר לשלוחו צא והשאל לי עם פרתי מהו בעליו ממש בעינא וליכא או דלמא ש"שלוחו של אדם כמותו ואיכא א"ל רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי בעל פלוגתא דר' יוחנן ור"ל שליה פלוגתא דר' יונתן ור' יאשיה בעל פלוגתא דר' יוחנן ור"ל דאיחמד מביא ואינו קורא ר' יוחנן אומר מביא וקורא קנין פירות כקנין הגוף דמי וריש לקיש אומר מביא ואינו קורא קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי שליה פלוגתא דר' יונתן ור' יאשיה דתנאי האומר לאפוטרופוס כל נדרים שתהא אשתי נודרת מכאן עד שאבא ממקום פלוני הפר לה והפיר לה יכול יהו מופרין ת"ל יאשיה יקימנו ואישיה יפרנו דברי ר' יאשיה ר' יונתן אומר מצינו בכל מקום ששלוחו של אדם כמותו לעבדו צא והשאל עם פרתי מהו תיבעי למ"ד ששלוחו של אדם כמותו הגי מילי שלוחו של אדם אינו כמותו תיבעי למ"ד שלוחו של אדם כמותו הגי מילי שלוחו דבר מצוה הוא אבל עבד דלאו בר מצוה לא או דלמא אפ"ל למ"ד אין שלוחו של אדם כמותו ה"מ שלוחו אבל עבד ע"י עבד כיד רבו דמיא אמר ליה מסתברא יד עבד כיד רבו דמיא בעי רמי בר חמא בעל בנכסי אשתו שואל

ח א מ"י פ"א מהל'
שלה ופקדון הלכה ד
סגנו עשין כ"ב טו"ש ח"מ
סי' שנת קלה: ותינו,
נב ב ג ד ה ו ז ח ט י
הלכה ט סגנו טס
טו"ש ח"מ סי' שנת קלה:
י
יב ב ל מ"י פ"א מהל'
טו"ש ח"מ סי' שנת קלה:
יד ח ט י מ"י פ"א מהל'
נדרס הלכה ט סגנו
לאין נכס טו"ש י"ד סי'
רלז טע"ז:
טז ו ז מ"י פ"א מהל'
שליח ושותפין הל'
ח סגנו עשין כ"ב טו"ש ח"מ
סי' שנת קלה: ותינו,
טז ו ז מ"י פ"א מהל'
סגנו עשין כ"ב טו"ש ח"מ
סי' שנת קלה: ותינו:

תורה אור השלם

א אם בעליו עמו לא ישלם אם שפיר הוא קא ביקרו: שמות כב די וכו' ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם וישלם: שמות כב די אקר לעצת נפש אישיה יקימנו ואישיה יפרנו: במדבר ל די

השואל את הפרה פרק שמיני כבא מציעא

(6) ועיניו 5. צ"ב קמ"ג:
 נדה (ג'.) (ז'.) (לעיל לה'.)
 (8) כחובות ד' ע"ג כ"ק פס"ג:
 לעיל לה' צ"ב ג' קל"ט.
 (ד) לפי החסופות צ"ב
 דהיתא. רש"י. (ט) צ"ק
 (י.א.) (1) דכוס קדמון הני
 שלט ור"ב שלט. (2) צ"ק
 רש"י לשאל שמין.

הגהות הב"ח
 (6) נ"ב הדר נסכה מאי
 שאל: (3) ע"ב נ"מא ליה
 לאו לאוקמה ככילתא.

גליון הש"ס
 רש"י ד"ה הדר וכו'
 ויבה הוא א"ב בפרה קשה
 ל"ה נ"ב צ"ב לא זכר בעל
 בפירות דהפריה כיון דלפ"ה
 קרנא לדידה. ע"ן בש"י
 כחובות דף ע"ג ע"ב ד"ה
 איכל דניי בהמה איכא
 ערה. ואילו הלא דלגרא
 פרה ל"ש ק"ן. וע"ג.

הגהות הגר"א
 [א] ה"ב ד"ה בעל ומי
 ט"ו צ"ב אכל ההמ"ס
 חולק.

שואל הוי קא ס"ד להמחייב צ'אונסי בהמות נכסי מלוג שלה
 שהו עושה בהן מלאכות: **שאלה** **בבעלים** היא. שהיא עמו תדיר
 במלאכתו והיא נשאלת לו תמלה משנשאה: **מאי שואל** הוי. מנשואין
 ואילך ומפקעת שכירות וכו' ופטור: **והדר נסכה**. וזכה הוא אף

זכרה להשתמש בה כל ימי השכירות:
מאי שואל ממנה הוא. והוא ליה איבו
 כשוכר פרה מחזירו והשאלה לאחר
 ומתה דלפליגו רבנן ור' יוסי בהמפקד
 (לעיל ד' לה): ואמר רבנן נשבע שוכר
 שמתה דלכרה ופטור ושואל משלם
 לשוכר ור' יוסי אומר תחזור פרה
 לבעלים: **ואליבא דרבנן**. דדינא דשואל
 בהדי דמשאל הוא ולא אכל בעלים
 הראשונים לא מציני לך דלפילו
 הוא שואל כיון דלדידה בני שלומי
 פטור דשאלה בבעלים היא כי תיבעי
 לך לר' יוסי דאמר תשלומין לבעלים
 והשתא לא בבעלים היא מאי שואל
 הוי ממנה ושואל חייב צ'אונסי ומשלם
 לבעלים או שוכר הוי ופטור מאונסין
 ומאי שכירותיה שהרי מקנו לה
 חכמים פרקוה חמת פירות א"ס נצטית:
אלא לוקח הוי. ופטור: **ומתה**
 ובעל יורש אשתו דכר תורה: **הבעל**
מוציא מיד הלוקוח. אלמא אין לה
 רשות למכור דהוא הוי לוקח ראשון:
 מי מעל. כגון שנפלו לה נכסים
 מאביה משנשאת ועמיהן מעות של
 הקדש ואין דיועין שהן של הקדש
 ואומר רבנן בעל זוכה בהן בכל הנכסים
 להשתמש ולאכול פירות ונתקנה זו
 נעשה ושלם בנכסי הקדש לקוחים.
 וקא ס"ד שו היא יציאת לחולין ואפי'
 בעודן לרובין ומונחין מי מעל בהולאה
 זו: **לימעול בעל**. דאין היא מוסרתן
 לו אלא מאליהם נקיים לו ממימת
 אביה: **דהיתרא נישא ליה** וכו':
דהיתרא נמי לא נישא לה דלגני.
 אלא ע"כ תקנו לו חכמים: **נמעלו**
ב"ד. של ישראל שצ'אונס דור ככל
 תקנות משפט תליה בהן ועל ידיהן
 טוהרות חוקות הממוקנים לצבור מאז
 והוי כמי שמקנו לו הס קנין זה ומלאו
 הס המקנין לנכסי הקדש והוליאוס
 לחולין: ה"ג כיו עבוד **הקנתא**
בהיתרא באיסורא לא עבוד הקנתא:
אלא אמר רבא. בעודן לרובין ומונחין
 לא קנאם בעל ולא יצאו לחולין ואין כאן
 מעילה אלא לכשיציאם לחולין בעל מעל:
כילתא. כילה: **ואיחבר**. בפשיעה:
 דינא

ואיפטר ואי ליכא סהדי מאי ת"ש דההוא גברא דשאל נגרא מחבריה ואיתבר
 אתא לקמיה דרב א"ל זיל שלים ליה נגרא מעליא א"ל רב כהנא ורב אסי לרב
 דינא

אמר רבא רבא רבא שבתא ב' הוי מלי למיפוך רבא
 מתמני דבפרק אלמנה דיבמות (דף סו. וס) דתמן נכסי
 מלוג א"ס פתחו פתחו לה אלמנה אינס באחריות הבעל אלא דעדיפא
 פרוך אי נמי הויא מתניתין איכא לאוקמה בקרקע שנתמעט מדין

שומרין כדאמר בהבז (לעיל דף טו.)
 שומר חנם אינו נשבע שומר שכר אינו
 משלם וה"ה שואל דוכי ישאל קאי
 אמאי דקא איירי קראי לעיל:
דאגר מינה פרה והדר נסכה.
 וה"ה דמני למימר דשאל
 מינה פרה אלא מילתא דשיחא נקט:
אי שוכר נמי הוי תיתי שכירות ב'.
 ולא מסתבר ליה למימר דדוקא
 שאלה שהוסף להמחייב צ'אונסין
 מפקיע שכירות שמתחילה:

בעל בנכסי אשתו לא שואל
 הוי ור' שוכר הוי. [א] ומינה
 נראה לר"י דשומר חנם הוי ומייב
 בפשיעה ולפי זה הלוקח בהמה
 לשלשים יום אפי' דללו שואל הוי
 ולא שוכר דלשון מקח לקח מכל
 מקום שומר חנם הוי: **אלא** לוקח
 הוי מדרי יוסי ברבי חנינא. וא"ת
 ולימא דירוש הוי דהיכא דאיכא פסידא
 דלחריעה הוי יורש ולא לוקח כדאמר'
 בסוף פ' יש נחלין (צ"ב דף קל"ט): והכא
 איכא פסידא דא"ס שאלה האשה יתחייב
 בגניבה ואצידה אי הוי יורש כדאמר
 רבא בצלו נערות (כחובות דף ל'):
 יתומים שהניח להם אביהם פרה שאלה
 ומתה בתוך ימי שאלתה או נאנסה
 אין חייבין צ'אונסין משמע דבגניבה
 ואצידה חייבין וי"ל דלא שייח רבנן
 יורש אלא משום פסידא דאלמנתו
 כדי שמהא ניונת מנכסיו כדאמרין
 תס אכל משום פסידא דמשאל
 אין לנו לעשות כיוורש לחייבו בגניבה
 ואצידה שא"ס ירצה לא ישאלנו דמי
 דוחקו להשאלנו והוי כאלו אפסיד
 אפשיעה: **בעל** בנכסי אשתו מי מעל.
 מי אמרין בעל מעל שהוא עושה
 עיקר המעשה שנשאה ועל ידי זה
 זוכה בעמות או דלמא היא עשתה
 עיקר המעשה שהיא נשאת לו או
 דלמא בית דין עשו עיקר המעשה
 שתיקנו שזכה בעמות: **אמר** רבא
מאן נמעול נמעול בע"ה. הלא לא
 עשה שום מעשה דאיסורא לא נישא
 ליה דליקני לא היה נריך לטעם
 זה דאפי' נישא ליה דליקני הכל
 מה שכרה אפילו של אחרים ושל
 הקדש לא היה קונה כי לא תקנו
 לו חכמים ואפי' היאך היה לו למעול
 בנישואין לבדו בלא לקחת מעות
 אלא לפי שגזי צ"ד הוצרך להאי
 טעמא נקטיה נמי הכא אי נמי נקטיה
 בשל אחרים ואינו מתכוין בנשואיו
 או גזול ההקדש מרשות חבירו כדמוכח
 וחבירו לא מעל ופריך מיגזל גזלה מה
 שאינו מתכוין להוציאו מרשות בעלים
 אלא סבר הוא שהוא שלו אינו מועיל
 לה ליקנו בנישואין אלא היתר שתיקנו
 לו חכמים ואפי' לקחתם ונתנם לו אינה
 מועלת כיון שאינה מתכוונת להוציא
 מרשות בעלים אלא את שלו כסורה
 ליתן לו נמעלו בית דין וכו': זיל
 שלים ליה נגרא מעליא. פי' בקונטרס
 נגרא מעליא אחרת יתן לו והשברים
 יהיו שלם שואל ואין נראה לרבינו
 שמואל דאפי' גנב וגזלן משמע שיכולין
 לפרוע סובין כמו מוזק כדאמר' בפ"ק
 דבבא קמא (דף ה.) כולן כאבותן לא
 לשלם ממיטב פי' עשרים וארבע אבות
 וגנב וגזלן בכללן אלמא מדמה
 תשלומי גנב וגזלן לתשלומי זק וא"כ
 יפרע סובין ומפרש ה"ר שמואל
 דמשלם נגרא מעליא היינו שהפחת
 שהחול משעת השבירה עד שעת
 העמדה בדין הוי דשואל ומוסיף על
 השבירה כשעת העמדה בדין עד
 שישוב נגרא מעליא דמדמי ליה רב
 לגנב וגזלן דאמר שמואל דבבא קמא
 (דף י"ב.) דאין שמין לא לגנב ולא
 לגזלן אלא למעול דשואל (1) אין שמין
 והתם מיימי מילתא דרב אמילתיה
 דשמואל וכל ההלכה איירי בהתם
 לעיל מעינה פסחת כילה דנזק הוי
 ואמרו ליה רב כהנא ורב אסי לרב
 דינא גזילה בנימי מיתה ושבירה
 ולהכי מהדר ליה שואל מבדי ושמין
 לו כמה היו שברים שזין בשעת
 שבירה וממילא ליה דמי מאני והוי
 פסח

י"א א מ"י פ"ב מהלכות
 שאלה הלכה ז סמג
 ע"ן זג ע"ש ע"מ ח"מ ע"י
 שמו ספק טו ויחשיב
 אה"כ פ"ה פ"ה ס"ג ז'
 י"ח ב ג מ"י פ"ה הלכה ז'
 ע"ן בהשגות ויחמד
 משנה עור ש"ע ח"מ ס'
 שמו ספק ז'
 י"ט ד מ"י פ"ו מהלכות
 מעילה ה"ל יא':
 כ ה מ"י פ"ה מ"ג
 שאלה הלכה ד סמג
 ע"ן זג ע"ש ע"מ ח"מ ע"י
 שמו ספק ז'
 כ"א ד מ"י פ"ה ס"ג ז'
 ופסג ע"ש ע"ש ע"י
 ש"ס ס' ש"מ פ"ה א'.

מוסף רש"י
 בארשא התקינו. כשהיה
 סנהדרין צ'אונס. שגלגה
 וישנה ע"ס סנהדרין ג' וכלה
 כדאמרין ב"ה (לא) בני
 עשרה מעות ודעיל לה...
 האשה שמכרה בנכסי
 מלוג בחיי בעלה.
 הקן. כחובות י"ב ל"ח
 הבעל איכל פירות חביה
 וגוף הקרקע יהיה ללוקח
 להשתמש. ויביר דה' שא"ס
 יתמו בעלה וזה כן קבל
 תמתי אלו וירשה בעל
 יספדי. ונכ"ס מלוג נמי
 נכסי בעלה לה מתי אביה
 או שהגניבה קרקעות של
 יתשמו כחובותיה אלא קבל
 בעל עליו אחריות. ואכל
 פירותיהן בחייה תקנת
 חכמים. חמת פרוקיה.
 והכי עיקרי מלוג. שמוגלן
 ומחוקן בעל שאלה פירות
 כמילתא הראש ודברים ב"ב
 ק"ט. הבעל מוציא. סוף
 הקרקע. מיד הלוקחות.
 והכי מוקי לה בפ"ק
 האשה כחובות (ע"ח)
 תקנת אשה גנופה של
 קרקע לאחר מיתה. וע"י
 דה' דשירות רבנן ללוקח
 והוא לוקח ראשון בחובות
 (1) דאפי' דבעל קנין
 פירות לאו קנין הוי
 דמי בעל בנכסי אשתו
 אלמנה רבנן לעטוריה
 משום אביה והוי ללוקח
 ראשון ב"ב פ"ה משע
 שנשאה ולפיק מוציא שהרי
 קדים מקחו למקחן של
 לקוחות ומיחו להכי אהני
 מיתה האשה. שא"ס ימות
 בעלה בחייה ישלם הלוקח
 רש"י ב"ב ז'.

(א) ונשלו פה. (ב) נשלו והמלא. (ג) לקמן פ"ה המקבל דף קטו. פ"ה מראה מתקופות. ר"ל.

הגהות הב"ח

(א) רוב"ה ד"ה זיל וכו' ח"ג חיים שנים ישלם הכל: (ב) ר"ה שאלה וכו' דסקפ גמור הוא דליכא למיטעי כיון שהכל ביום אחד וחשיב דרכה דממונה. וכו' פ"ה דכלל טעומיהם יש ספק לביד כמ"ש המוס' לעיל דף ג ע"ב וכן לקמן דף ק מוספות ד"ה ולחן: (ג) ר"ה ביום וכו' לאקמו בהבי: (ד) בא"ד להשבע לשובר ע"פ: (ה) בא"ד לדומה פ"ה טענה שהוא אמת כגון טענה ארסיין:

גליון הש"ס

(ב) אביב. גישין דף כט ע"ב דף טו ע"ב ע"ו דף כב ע"ה:

הגהות הגר"א

(א) נב' גברא כ"ו. כ"ב דכמה מחמת מלאכה הוא. עור וכן לקמן כספ"ה:

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

עין משפט
גר מצוה

דינא הכי שישלם לו כלי עשוי וממוקן (והתנן (ז"ק ד' י'): גבי נזקין השלומי נזק מלמד שהבעלים מטפלין בנבילה ששמן לו הנבילה של בהמתו שמהה ע"י זה שהיקרה לו ועליה נוסף ומשלם דמיהן ה"נ ישמו לו שברי הראשון ועליהן ישלם דמיו וזה ילך ויטרה ויקנה לו כלי אחר: **ואיטער** דה"ל מתה מחמת מלאכה: כה"ג מאי מי הו מתה מחמת מלאכה או לא: **דנשי קטלוהו**. לא היה לו ליפול בידן: **והביל**. נתחמס: **דנשי קטלוהו**. צל בעלות הרבה ומת: **שאלה**. נוטע כרמים למתה: **אומנא**. מקוץ **ספר**. המספר את אנשי העיר בתקופות: **כשאלה כבעלים דמי**. אם משהיה זה במלאכתו שאל הימנה בהמה באתה שעה ומתה פטור: **רבנן**. בני בית מדרשו: **שאלו לן** אם משהיה זה במלאכתו שאל הימנה ללמוד לנו מורה שיושב ומלמד לנו מורה כל היום ואם נשאל ממנו בהמה ומתה ניפטר: **אמון שאלתן** לי למלאכתי כשכחתי חפץ להחמיל במסקת אחרת שלא תשכח ממני אין אדם יכולין למחות ביד: **ביומא דכלה**. כשדורשין לפני הרגל בהלכות הרגל דלא מני לאשתמוטי למילתא אחרית: **אינהו שאלו ליה בשאר יומי**. שאלו נרסיין: **כודנייהא**. פרידה: **כבעלים**. שהיה מסייעו בשעת שאלה: **למיסר**. לראות שלא ירכו במשאה: **ומסה כדרכה** בי **גנב**. ואפ"ה חייבין דאי גמי שנקב מלאך המות בי גנב הוה קיימא כדלמדין בפרק המפקד (עליו): **הלבך** משגנבה חייב בשלומיין: **גניבה כבעלים**. גניבה זו שמתה מחייבו כבעלים היא שכריתה בשעת שכרית כשנכנסה לרשותו ותניא לעיל (ד' ע"ה): היה עמו בשעת שאלה אין צריך להיות עמו בשעת שגורה ומתה: **מתגנבי המשאיל אומר שאלה מסה**. שאלה אחת ושכר אחת קאי: **ביום שהיתה שאלה מסה**. קאי שאלה היום ושכרה למחר: בשעה

דינא הכי ושתיק רב "והלכתא כרב כהנא ורב אסי דמהדר ליה תבריה וממליא ליה דמי מנא והוא גברא דשאל דוולא מחבריה איתבר אתא לקמיה דרב פפא אמר ליה אייתי סהדי דלא שנית ביה ואיפטר ההוא גברא דשאל שונרא מחבריה חבור עליה עכברי וקטלוהו יתיב רב אשי וקמיעביא ליה כי האי גוונא מאי יכי מתה מחמת מלאכה דמי או לא אמר ליה רב מרדכי רב אשי הכי אמר אבימי מהגרוניא משהיה דרבא (א) גברא דנשי קטלוהו לא דינא ולא דינא איכא דאמרי אכיל עכברי טובא וחביל ומית יתיב רב אשי וקא מעיין בה כהאי גוונא מאי אמר ליה רב מרדכי רב אשי הכי אמר אבימי מהגרוניא גברא דנשי קטלוהו לא דינא ולא דינא אמר רבא האי מאן דבעי למישאל מירי מחבריה וליפטר נימא ליה יאשקיין מיא דהוי שאלה בבעלים ואי פקח הוא נימא ליה שאל ברשיא והדר אשקיין אמר רבא ימקרי דרדקי שתלא טבחא ואומנא ספר מתא כוליהן בעידן עבידתייהו כשאלה בבעלים דמו אמרו ליה רבנן לרבא שאל לן מר אקפיד אמר להו לאפקועי ממונאי קא בעיתו אדרבה אתון שאליתון לי ידאלו אנא מצוי אישתמוטי לכו ממסכתא למסכתא אתון לא מציתו לאישתמוטי יולאי היא איהו שאל להו כיומא דכלה אינהו שאלו ליה בשאר יומי ומרימר בר הנינא אוגר כודנייתא בי חוזאי נפק לדלויי טעונה בהדייהו פשעו בה ומית אתו לקמיה דרבא חייביניהו אמרו ליה רבנן לרבא יפשיעה בבעלים היא איכסיף לסוף איגלאי מילתא דלמיסר טעונה הוא דנפק הניחא למאן דאמר לפשיעה בבעלים פטור משום הכי איכסיף אלא למאן דאמר חייב אמאי איכסיף לא מייפשע פשעו בה אלא איגובי איגובי ומתה כדרכה בי גנב הוה ואתו לקמיה דרבא וחייביניהו אמרו ליה רבנן לרבא גניבה בבעלים היא איכסיף לסוף איגלאי מילתא דלמיסר טעונה הוא דנפק: **מתגנבי** השואל את הפרה שאלה חצי יום ושכרה חצי יום שאלה היום ושכרה למחר שוכר אחת ושאל אחת ומתה המשאל אומר שאולה מתה ביום שהיתה שאולה מתה בשעה

חצי היום דסקפ גמור (ב) דליכא למיטעי שהכל ביום אחד וחשיב דרכה דממונה. וכו' פ"ה דכלל טעומיהם יש ספק לביד כמ"ש המוס' לעיל דף ג ע"ב וכן לקמן דף ק מוספות ד"ה ולחן: (ג) ר"ה ביום וכו' לאקמו בהבי: (ד) בא"ד להשבע לשובר ע"פ: (ה) בא"ד לדומה פ"ה טענה שהוא אמת כגון טענה ארסיין:

פחת דמשאל כמו דניק וכן פי' רי"ט אלף שהוסף ופי' דפליגי אפילו היכא דליכא פחת דלרב כשנכר כלי כרשות שאל פותחין לו שישלם לו דמי נגבא מעליה ואין מלמדין אותו לשלם השכרים ומ"מ אם רצה לשלם השכרים בחשבון ישלם אבל לרב כהנא ולרב אסי מלמדין אותו לשלם השכרים אלא שחס צרשות משאל והא דלרב חייב בירושלמי מנין שאין שמיין לא לגנב ולא לגזלן ואמר ר' אבהו בר ממל חיים שנים ישלם ולא ממיה עד כאן בגימיה בגימיה מנין א"ר בון והשיב [אח] הגולה אשר גול לאו היינו שישלם לו חיים ממש בהמה אחרת ולא סובין אלף ה"ק חיים שנים ישלם שאם עודם חיים והולו יחזירם כמו שהם אבל חולו ממיה צריך לימן פחת ח"ג (א) חיים שישלם הכל משלם בלא פחת כמו (ז"ק ד' סה) אחייה לקרן כעין שגנב וכן משמע בירושלמי דקדושין דהתם קאמר מנין שאין הבעלים מטפלים בנבילה א"ר אבהו בר ממל חיים שנים ישלם ולא ממיה משמע בדפחת נבילה איירי ולפי זה הא דפליגי ר"ח צפ"ק דבבא קמא (דף י"א) דקאמר שמיין לגנב ולגזלן יש להוכיח דשנינו אינו קונה ולהכי הוה פחת לבעלים וא"ת דר' אלעזר גופיה במרובה (ז"ק דף סה) קאמר מדע שפתם גניבה הוה יואש בעלים כו' מה טביחה דאחנו מעשיו אף מכירה דאחנו מעשיו והיכי אהנו מעשיו דטביחה אי שנינו אינו קונה אלמא משמע דאחנו מעשיו שקבא בשנינו מעשה וי"ל דאחנו מעשיו לאו דאחנו לענין קנין אלא דאחנו לענין לקלקל ולהפסיד ממון כטביחת הבהמה ח"ג הא דאית ליה דשנינו לא קני היינו מתה מאליה או נגבא דאיתבר מאליו אבל צדיקס כגון טביחה קני בשנינו מעשה: **כי האי גוונא מאי**. מימה מאי קמבעי ליה הלא מתה ממש מחמת מלאכה וי"ל דאיבעי ליה אם שונה במה שהולכה למקום שהרבה עכברים מזויין אבל אין לו לשמור שלא יהרגוהו: **ומתה** כדרכה בי גנב. ואם תאמר מה צריך לומר דמתה בי גנב ויש לומר משום דבזה טעו יאושם שגברו שמהה בפשיעה: **שאלה** חצי היום ושכרה חצי היום. לא זו אף זו קמני לא מייבעיא שאלה חצי היום ושכרה

חצי היום דסקפ גמור (ב) דליכא למיטעי שהכל ביום אחד וחשיב דרכה דממונה. וכו' פ"ה דכלל טעומיהם יש ספק לביד כמ"ש המוס' לעיל דף ג ע"ב וכן לקמן דף ק מוספות ד"ה ולחן: (ג) ר"ה ביום וכו' לאקמו בהבי: (ד) בא"ד להשבע לשובר ע"פ: (ה) בא"ד לדומה פ"ה טענה שהוא אמת כגון טענה ארסיין:

חצי היום דסקפ גמור (ב) דליכא למיטעי שהכל ביום אחד וחשיב דרכה דממונה. וכו' פ"ה דכלל טעומיהם יש ספק לביד כמ"ש המוס' לעיל דף ג ע"ב וכן לקמן דף ק מוספות ד"ה ולחן: (ג) ר"ה ביום וכו' לאקמו בהבי: (ד) בא"ד להשבע לשובר ע"פ: (ה) בא"ד לדומה פ"ה טענה שהוא אמת כגון טענה ארסיין:

חצי היום דסקפ גמור (ב) דליכא למיטעי שהכל ביום אחד וחשיב דרכה דממונה. וכו' פ"ה דכלל טעומיהם יש ספק לביד כמ"ש המוס' לעיל דף ג ע"ב וכן לקמן דף ק מוספות ד"ה ולחן: (ג) ר"ה ביום וכו' לאקמו בהבי: (ד) בא"ד להשבע לשובר ע"פ: (ה) בא"ד לדומה פ"ה טענה שהוא אמת כגון טענה ארסיין:

חצי היום דסקפ גמור (ב) דליכא למיטעי שהכל ביום אחד וחשיב דרכה דממונה. וכו' פ"ה דכלל טעומיהם יש ספק לביד כמ"ש המוס' לעיל דף ג ע"ב וכן לקמן דף ק מוספות ד"ה ולחן: (ג) ר"ה ביום וכו' לאקמו בהבי: (ד) בא"ד להשבע לשובר ע"פ: (ה) בא"ד לדומה פ"ה טענה שהוא אמת כגון טענה ארסיין:

מוסף רש"י

פשיעה בבעלים. אחת מן הסתומים שפסע כשהיי בעלים במלאכתו (לעיר) למאן דאמר חייב. שאל נאמרה פטור כבעלים אלא בשאלו ושומר שבו. שמיין בלא פשיעה. אבל שומר חנם שחייבו אינו אלא בפשיעה אינו פטור משום בעלו עמו הואיל ופסע (לעיר פ"א).

ומומר